

Koiton Club: Al barri hi ha de tot

La sala va obrir les portes l'any 2013 omplint el buit d'oferta cultural i d'oci nocturn de l'antiga vila de Sants | Amb cinc anys de recorregut, el Koiton Club ja forma una part indestruable del paisatge musical del barri barceloní.

Núria Alcober al Koiton Club | Juan Miguel Morales

La música crida la música. Una de les sòcies del Koiton Club, Núria Alcober, diu que quan van aixecar la persiana del local de Rossend Arús hi van trobar una discogràfica gairebé intacta: discos, maquetes, pòsters promocionals i fins i tot un estudi de gravació atrotinat.

Potser el fet que la sala s'aixequés sobre les antigues oficines de Ventilador Music els va portar sort. Ja fa cinc anys que juntament a Montse Velázquez, Pep Rius i Bernat Serrat van unir esforços per impulsar un projecte que avui s'ha consolidat com un element indestruable de la vida cultural de Sants. "El barri era un desert, no hi havia bars musicals. La programació de concerts estava molt vinculada als moviments alternatius, a les cases ocupades". El dia de la inauguració tot el carrer estava ple de gent. La imatge es defensa sola i explica perfectament el que ha suposat l'obertura del Koiton Club per al barri.

Els inicis, però, van ser difícils. "Muntar un bar musical és caríssim", admet Alcober. Va caldre preparar curosament el projecte amb la cooperativa d'arquitectes La Col i amb un crèdit sol·licitat a Coop57, totes dues amb seu a Sants. I, amb aquests antecedents, es van acabar constituint en cooperativa en un barri on la tradició col·lectiva és llarga.

D'aleshores ençà, han mantingut una programació estable amb una mitjana de 15 concerts mensuals. **Núria Graham** hi va fer el seu primer bolo, amb entrades a cinc euros i una maqueta que ara mateix ja és impossible de trobar. També **Nacho Vegas** va actuar-hi per oferir un

concert en col·laboració amb l'Escola Arcàdia, una tarda de diumenge inesperada. I naturalment, la **Dharma**, de Sants de tota la vida, hi va anar a fer un concert de Nadal.

Al barri hi ha de tot. I des de fa cinc anys, també una sala de concerts que sembla que hi sigui de tota la vida. Una alegria compartida en temps de gentrificació ferotge.